

I

Roos Boum is op FOK! al enkele malen voorbij gekomen als het om reviews gaat. De in Frankrijk woonachtige Nederlandse schrijfster heeft inmiddels al drie boeken op haar naam staan: [*Valse salie*](#), [*Kroniek van een verscheurde jeugd*](#), [*Doodziek en springlevend?*](#) en haar nieuwste boek [*Du pain, du vin... du pindakaas?*](#). Word het niet eens tijd nader kennis te maken met deze auteur? FOK! dacht van wel en dus hebben we haar een aantal vragen voorgelegd, met onderstaand interview als resultaat.

Namens FOK! wil ik je allereerst bedanken voor dit interview. We hebben inmiddels alle drie je boeken op de site gerevied en het leek ons wel leuk om eens wat meer van jou als schrijfster te weten. Drie boeken in een redelijk korte tijd, dan moet je wel behoorlijke inspiratie hebben?

"Leuk ik ben nog niet geïnterviewd over de drie boeken tegelijk. Of ik veel inspiratie heb? Ik loop over van inspiratie! Mijn hoofd zit vol met verhalen die eruit willen, maar de tijd ontbreekt gewoon om het allemaal op papier te krijgen. Voor de eerste twee boeken was ik vooral gedreven om bekendheid te geven aan een bepaalde vorm van kindermishandeling. Het derde boek was heel erg leuk om te schrijven en stond al een jaar of acht, zelfs vóór *Valse salie* in concept op papier.

Laten we even beginnen met je eerste boek *Valse salie*, *Kroniek van een verscheurde jeugd* (we gaan dat verder maar even afkorten naar *Valse salie*...). Dit boek gaat over Mbp. Bij veel mensen is dit een onbekend onderwerp, voor jou helaas realiteit in je leven. Misschien kun je eerst even kort uitleggen wat Mbp is, voor diegene die niet bekend zijn met deze vorm van mishandeling, want dat is vooral wat ik mee heb gekregen uit je boek: het is mishandeling en geen ziekte (terwijl het dat vaak wel wordt genoemd).

"Klopt, Mbp staat voor Münchhausen by proxy. Een vorm van kindermishandeling waarbij een ouder een kind bewust ziek maakt om zelf aandacht te krijgen. Tegenwoordig wordt het in Amerika heel kort MCA, Medical Child Abuse, genoemd. Dat zegt alles. Het is net als incest, iets wat een kind bewust wordt aangedaan."

Is het moeilijk geweest dit boek te schrijven, omdat het je heel erg moet hebben geconfronteerd met je verleden en met wat je is aangedaan?

"Nee, het was juist niet moeilijk het boek te schrijven. Om te verwerken wat er gebeurd is, was het erg goed om de confrontatie met mijn verleden aan te gaan. Toen ik eenmaal begon met mezelf toe te staan herinneringen te noteren, ging het schrijven in een stroomversnelling. Het boek zelf was in een paar maandjes klaar, toen had ik 400 pagina's voorbeelden. Dat heb ik later ingekort."

Heeft *Valse salie* ertoe geleid dat je het verleden beter hebt kunnen verwerken, of was juist het schrijven van het boek ingegeven door het feit dát je het al verwerkt had waardoor je in staat was het boek te schrijven?

"Het eerste. Door mijn herinneringen op te schrijven, kregen ze meer betekenis voor me, werd hetgeen ik weg had gestopt helder voor me. Het werd concreet. Het schrijven werkte als het ware therapeutisch. Pas toen ik zag hoeveel goed het voor mij deed, wist ik dat ik er anderen mee zou kunnen helpen door het in romanvorm te gieten."

Wanneer je onderwerp in je eigen boek bent, geef je jezelf behoorlijk bloot. Dit lijkt me enorm eng, ook om ineens zo open over je leven te praten en dit te delen met de mensen om je heen. Vreemden zullen je verhaal met afstand lezen, maar je naasten moeten er toch anders tegen aan hebben gekeken. Hoe reageerden die toen zij het boek lazen? En heb je veel steun gekregen van hen?

"Ik ben een open boek, heb niets te verbergen dus waarom zou ik het niet vertellen. Mensen in blogs geven zich bloter. En voordat ik het boek uitgaf, heb ik iedereen om me heen benaderd om mijn herinneringen te verifiëren, dus mijn omgeving wist het al. Het boek bevestigde alleen wat ik met ze besproken had. En de meeste steun heb ik gekregen van lotgenoten die ik via internet gevonden had."

Je zet je erg in voor de bestrijding van Mbp, deed je dit al vóór je het boek schreef en is dat de drijfveer geweest *Valse salie* te schrijven, of is het andersom het geval?

"Inderdaad weer het eerste. Ik ben in 2004 begonnen met voorlichting te geven over Mbp. Mijn eerste boek hierover is in 2006 uitgegeven. Mijn drijfveer was dus schrijven om het voor mezelf op een rij te krijgen en vervolgens er lotgenoten mee te helpen en Nederland bekend te maken met deze vorm van kindermishandeling."

***Valse salie* vertelt vooral het verhaal vanuit een volwassen oogpunt, ik vond het een heel mooi boek, dat zeker ‘aankomt’ bij de lezer. In je tweede boek heb je dit heel knap vertaald naar kindertaal. *Doodziek en springlevend?* kent hetzelfde**

onderwerp als je eerste boek, maar dan voor kinderen. Hoe ben je ertoe gekomen om je verhaal ook voor kinderen te schrijven?

"Inderdaad hoor ik over *Valse salie* dat mensen het in één ruk uitlezen. Dank je dat je het onderwerp goed vertaald vindt naar het kinderboek. Waarom ik het in een kinderboek heb gegoten; gesteld dat toen ik klein was, ik er een boek over had kunnen lezen, wie weet had ik dan eerder ontdekt wat er gaande was. Er was destijds nog geen kinderboek over en dat vond ik een gemis. En omdat ik vind dat kinderen, behalve op internet, ook uit de bieb info moeten kunnen halen, heb ik er dus een spannend kinderboek over

geschreven."

Zijn kinderen niet te jong om een boek met MbP als onderwerp te lezen? En denk je dat *Doodziek en springlevend?* alleen zal worden gelezen door de kinderen die er zelf mee te maken hebben (gehad) of zou het bij een breder kinderpublik kunnen passen?

"Te jong? Ach, dat ligt eraan welke kinderen het boek lezen. Het boek is bedoeld voor

kinderen tussen de acht en twaalf jaar. En ik vind niet dat je kinderen de waarheden van het leven moet onthouden, mits je het maar in voor hen behapbare stof vertelt. Er zijn tegenwoordig ook al voor kinderen van acht jaar boeken over incest. Dit is net zo iets. Ik krijg trouwens van kinderen enorm goede respons. Het boek leest als een heel spannend verhaal en is niet confronterend in de zin van trauma's aanpraten. Bovendien heb ik het boek helemaal geschreven volgens de regels die er voor kinderboeken bestaan en op die manier kun je een moeilijk onderwerp heel goed aankaarten. Tot nu toe wordt het boek vooral verslonden door zowel jongens als meisjes omdat het spannend is en omdat er veel humor en emotie inzit. Vooral dat laatste willen kids. Gek genoeg hebben nog maar heel weinig Mbp-slachtoffertjes het boek gelezen. Meer 'gewone' kinderen."

Hoe verschilt het schrijven van een kinderboek van dat van een boek voor volwassenen, ondanks dat het onderwerp hetzelfde is?

"Ten eerste is er de *AVI-norm* waar je je bij het schrijven van een kinderboek aan moet houden. (AVI = Analyse van individualiseringsvormen, de hoogte van tekstniveaus red.) Ten tweede vind ik dat je als schrijver een opvoedkundige rol hebt. In mijn kinderboek wordt bijvoorbeeld niet gevloekt, en daar waar het per ongeluk toch uit een kindermond ontsnapt, wordt het kind gecorrigeerd door een volwassene. In het boek is er natuurlijk de tegenstelling tussen slechte ouders en goede ouders, waarbij ik vind dat je als schrijver moet laten zien welke normen en waarden normaal zijn. Verder heeft dit boek aan het eind een heleboel vragen met antwoorden, zodat eventuele dilemma's waar het kind mee zou kunnen zitten na het lezen van het boek, opgelost kunnen worden."

Bij een boek voor volwassenen maak je gebruik van proeflezers, heb je dat bij *Doodziek en springlevend?* ook gedaan, en waren dit dan kinderen of volwassenen?

"Jazeker heb ik voor het kinderboek proeflezertjes gehad. Het is juist heel belangrijk dat een kinderboek aansluit bij de belevingswereld van kinderen. Ik kan me wel goed inleven, maar de kids zijn toch de lezers en die moeten het een fijn boek vinden. Ik heb drie kinderen van acht, tien en twaalf het boek laten beoordelen en geloof me, daar krijg je ongezouten kritiek van. Dat maakt het boek alleen maar beter. En verder heb ik vijf volwassenen, waaronder onderwijskrachten, het boek laten beoordelen."

Hoe waren de reacties van de kinderen die je tweede boek hebben gelezen? En had je een onderliggend doel dat je wilde bereiken met het boek (en heb je dat bereikt)?

"De reacties waren alleen maar positief dus. Het enige negatieve was dat ze het boek ernstig te dun vonden. Ze hadden graag veel meer belevenissen van Pieke en Koen gelezen. Maar omdat het boek in de serie 'InZicht' is verschenen mocht het boek maar circa 120 bladzijden hebben en heb ik erg moeten snijden in het originele langere boek. Het onderliggende doel was bekendheid geven aan Mbp en eventueel slachtoffertjes herkenning bieden. Zoals ik zei, hebben, voor zover ik weet, nog maar weinig slachtoffertjes zelf het boek gelezen. Dus dat doel heb ik nog niet bereikt, maar het eerste deel wel; bekendheid geven aan Mbp. Ook wordt het boek veel gelezen door hulpverleners die op deze manier inzicht in de denkwereld van een slachtoffertje krijgen."

Je eerste twee boeken kenden een vrij zwaar onderwerp, dat zeker emotioneel voor jou ook impact gehad heeft. Wanneer besloot je dat het tijd werd om een luchtiger boek te schrijven, zoals *Du pain, du vin... du Pindakaas*?

"*Du vin, du pain, du... pindakaas?* is inderdaad een gezellig, niet te zwaar boek en gaat over ons leven als buitenlanders in Frankrijk. De vreemde cultuurverschillen die je tegenkomt, de idiote vergissingen die we maken, de blunders, de fouten, de stereotype Fransen die we tegenkomen, kortom, alle hilarische dingen die we hebben meegemaakt deel ik met de lezers. Ook dit boek leest men in één adem uit, alhoewel het zich ook prima leent om telkens een columnachtig hoofdstukje te lezen. Maar dit boek was ik al begonnen vlak nadat we geëmigreerd waren. Echter toen ik het wilde gaan uitgeven, werd ons leven overhoop gegooid door de ontdekking over Mbp in mijn jeugd. Daar heb ik me vanaf medio 2003 geheel op geconcentreerd, waardoor er dus eerst twee andere boeken uit zijn gekomen."

Toch heb je bij je laatste boek wederom gekozen om het autobiografisch te houden, is dat een genre dat je het beste ligt? En denk je ooit nog eens puur fictie te zullen schrijven?

"Ik weet niet of autobiografisch me het beste ligt. Ik kan niet goed liegen over onszelf en bij de autobiografieën liep ik daar nogal eens tegenaan, omdat ik het wilde romantiseren. Dus wat dat betreft ligt het me ook niet zo. Ik vind fictie veel makkelijker om te schrijven. Het kinderboek was puur fictie. Echter als schrijver verwerk je altijd dingen van jezelf, van je eigen ervaringen in je boeken. Een boek is nooit helemaal fictie. Net zo min als mijn boeken voor volwassenen geheel autobiografisch zijn. Ook daar zitten fictieve elementen in. Ooit ben ik al eens een fictie/fantasy roman begonnen, die ben ik van plan af te maken te zijner tijd. Dus of autobiografieën me het beste liggen dat moet nog blijken. De stand is nu 2-1."

Het lijkt me eng om je zo bloot te geven in boeken. Ik zit graag veilig thuis, al schrijvend óver andermans boek, zonder mezelf prijs te geven. Je moet dat wel kunnen, ik denk niet dat ik het zou durven. Hoe reageerde je partner erop dat je zo open over je leven schrijft? Zorgt dat ervoor dat je relatie verandert?

"Dat kun je beter aan mijn partner vragen natuurlijk wat hij ervan vindt. Maar hij is mijn eerste feedback over mijn boeken. Als hij het er niet mee eens was geweest, had ik dat wel gehoord. En met het schrijven van autobiografieën lijkt het alsof je je helemaal bloot geeft, maar ik lees in blogs van andere mensen veel meer dingen waarvan ik denk, dat zou ik nou nóóit in mijn boeken vertellen! Dus er is nog heel veel van Roos Boum dat de lezer niet weet. En onze relatie heeft zich inderdaad verdiept. Niet eens zozeer door het schrijven, maar ook doordat je samen verwerkt wat er in het verleden gebeurd is. Het schrijven geeft wel weer een extra uitdaging aan ons leven. En we houden wel van uitdagingen."

Je woont nu al weer een poos in Frankrijk, heb je ons land voorgoed verlaten, en was de emigratie naar Frankrijk niet stiekem een vlucht van alles wat je in Nederland in je jeugd is overkomen?

"Onze emigratie was zeker een vlucht. In eerste instantie van het in onze ogen drukke en volle Nederland, maar mogelijk heeft onbewust meegespeeld dat ik verder van

mijn ouders verwijderd wilde zijn. Op het moment dat we deze keuze maakten, behoorde het niet tot de dingen waarvoor we Nederland wilden verlaten."

Doordat je met je laatste boek een andere weg bent ingeslagen rijst de vraag bij mij of je nog door je verleden met Mbp wordt achtervolgd, of ben je daar inmiddels los van gekomen?

"Omdat ik het mijn taak blijf vinden Nederland voor te lichten over Mbp blijf ik ermee bezig. Voor de onlangs opgerichte stichting STOMbP werk ik minimaal 30 uur per week aan Mbp-dingen. Ik zou het echter geen achtervolgen willen noemen, het is een bewuste keuze ermee bezig te zijn en het verleden zal altijd een onderdeel van mij blijven vormen."

Omdat je boeken *Valse salie* en *Du pain, du vin... du pindakaas?* zo verschillen van elkaar vraag ik me af of je wel dezelfde lezers hebt aangetrokken? Zijn de lezers van *Valse salie* met je meegegaan naar je nieuwste boek? En denk je dat dat misschien later ook zal gelden voor de kinderen die *Doodziek* en *springlevend?* hebben gelezen?

"Leuke vraag. Ik weet dat heel veel lezers die *Valse salie* hebben gelezen ook mijn pindakaas-boek, zoals ik het noem, hebben gelezen. De mensen waren nieuwsgierig naar ons leven ná Mbp. Vooral de schrijfstijl, met een lach en een traan, humoristisch, cynisch en open spreekt hen aan. Ook dat ik een open boek ben, is een reden voor hen om mijn andere boek te willen lezen. Of kinderen zullen meegaan, oei moeilijk. Ik weet wel dat er een stuk of tien meiden zijn die rond de twaalf waren toen ze het kinderboek over Mbp lazen, en nu dus dertien/veertien zijn, *Valse salie* ook zijn gaan lezen. Dus wie weet..."

Doordat je boeken als onderwerp Mbp hebben, en jij je inzet voor meer bekendheid voor Mbp, wil ik vragen of er nog sites zijn waar je informatie kunt vinden over dit onderwerp.

"Ja, die zijn er. Allereerst op mijn eigen [site](#). Daarnaast is er nog de site [STOMbP](#), hier vind je veel meer algemene informatie. En als ik dan toch de gelegenheid krijg, even promotie voor mijn [laatste boek](#)."

Drie boeken in een redelijk kort tijdsbestek, en toch durf ik het je te vragen: zijn er al plannen voor een vierde boek en zo ja, kun je dan al een tipje van de sluier lichten?

"Ja, er zijn al plannen voor een vierde, vijfde, zesde, zevende, etc. boek. Wat ik al zei, er zit zoveel in mijn hoofd dat eruit wil. Ik werk op dit moment aan drie boeken tegelijk. Een verhalenbundel, waarbij door ieder afzonderlijk te lezen verhaal een misdaad als rode draad loopt. Levens van mensen die elkaar niet kennen zijn verweven door deze rode draad. Verder ben ik bezig met een roman over het leven in de paardenwereld, ja, ook veel autobiografische elementen (Roos is paardenliefhebber en heeft zelf ook paarden. red.) dus. En er ligt nog een spannend en informatief kinderboek te wachten, en dan nog dat fantasyboek dat ik ook nog wil afmaken. Tja, helaas heb ik maar tien vingers om te tikken..."

Tot slot wil ik je nog een paar korte vragen stellen, waar je maar kort op mag reageren, geen hele 'boeken' schrijven dus, je moet schrijvers soms even streng toespreken.

Wat was het eerste boek dat je ooit las?

"Ik las al heel jong en behalve leerboekjes en de Donald Duck, was het eerste echte boek *De zwarte hengst Bento* (door Dita Holesch red.). Huilen!!"

Welke van je drie boeken is jouw favoriete boek?

"Au, dat doet zeer die vraag. Hoe kan ik nu kiezen tussen mijn kinderen. Toch maar *Du vin, du pain, du... pindakaas?*"

Wat is jouw favoriete genre boeken?

"Detective-thrillers"

Welke schrijvers zie je als grote voorbeeld?

"Per genre heb ik er wel één. Maar ik lees graag *Ludlum* en *Nicci French*.

Zou je een dag zonder schrijven kunnen?

"Als het per se zou moeten..."

Zie je jezelf tot het eind toe schrijven?

"Ja hoor, ik schrijf tot elk eind van ieder boek."

Zo, het was een heel gesprek, maar ik hoop dat we de persoon achter de naam Roos nu wat beter hebben leren kennen, nóg beter dan we al deden na het lezen van haar boeken. Bedankt Roos, voor je openheid en leuke antwoorden en bij FOK! wachten we in spanning op je vierde boek.